

2. Ladning, der tilhører fremmed stat, og som befordres med skib som nævnt under 1 eller med handelsskib i statsøjemed af ikke-forretningsmæssig art.

§ 4.

Efter overenskomst med fremmed stat kan det, hvis den fremmede stat i krigstid fremsætter begæring derom, ved kgl. anordning bestemmes, at udlæg, udpantning, arrest eller anden retslig tilbageholdelse her i riget heller ikke i andre tilfælde end nævnt i § 3 kan foretages i skib, som den fremmede stat ejer eller benytter, eller i ladning, der tilhører den fremmede stat.

§ 5.

Efter overenskomst med fremmed stat kan det ved kgl. anordning bestemmes, at en bevidnelse af den fremmede stats diplomatiske repræsentant her i riget, når udlæg, udpantning, arrest eller anden retslig tilbageholdelse i skib eller ladning som nævnt i § 3 begæres ophævet, skal gælde som bevis for, at skibet anvendes, eller ladningen befordres udelukkende i statsøjemed af ikke-forretningsmæssig art.

§ 6.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Spørgsmålet om statsskibes eksterritorialitet (immunitet) har givet anledning til adskillig tvivl. I årene 1922—25 blev spørgsmålet optaget til forberedende behandling af den internationale søretsforening „Comité Maritime International“. Efter indbydelse fra den belgiske regering blev der derefter i 1926 afholdt en international konference i Bruxelles, hvor også Danmark var repræsenteret. På konferencen vedtoges den 10. april 1926 en konvention om indførelse af visse ensartede regler om immunitet for statsskibe (bilag 1).

Da enkelte af de deltagende stater nogen tid senere fremsatte ønske om på visse punkter at få klargjort forskellige tvivlsspørgsmål, som konventionen kunne give anledning til, blev der — ligeledes i Bruxelles — afholdt en ny konference og vedtaget en særlig tillægsprotokol af 24. maj 1934 (bilag 2), hvis bestemmelser skal anses at udgøre en integrerende del af konventionen af 1926. Tillægsprotokollen giver nærmere forklaring og afgrænsning af enkelte af konventionens forskrifter.

Konventionen fastslår i art. 1, 2 og 4 som hovedregel, at de retsregler, materielle og processuelle, der gælder private skibe og ladninger, også skal gælde skibe og ladning-

ger, der tilhører en stat. I art. 3 gøres der imidlertid undtagelse herfra med hensyn til krigsskibe og andre statsskibe, der anvendes i ikke-forretningsmæssig statstjeneste, med hensyn til statsladninger, der befordres på sådanne skibe, og med hensyn til statsladninger, der befordres på handelsskibe i et ikke-forretningsmæssigt statsøjemed. Idet retsforfølgning mod en fremmed stat, for så vidt angår skibe og ladninger, herefter ikke kan finde sted efter de almindelige regler i konventionens art. 1, 2 og 4, er der tilsikret fordringshaveren adgang til ved den pågældende stats egne domstole at gøre visse krav gældende, uden at staten i så fald kan påberåbe sig sin immunitet. Dette gælder krav på erstatning i anledning af sammenstød eller anden søulykke, krav på godtgørelse for assistance ved bjergning og på havari-bidrag og krav, der grunder sig på reparation, levering af fornødenheder og andre kontrakter vedrørende skibet. Tvangsfuldbyrdelse i og anvendelse af foreløbige retsmidler overfor de ovennævnte skibe og ladninger kan ej heller finde sted efter de i konventionens regler angivne værnetingsbestemmelser. For så vidt angår de en fremmed stat tilhørende ladninger, der befordres på handelsskibe i ikke-forretningsmæssigt